

АЗ ЩЕ БЪДА С УСТАТА ТИ ...

Дейвид Уилкерсън
1 Ноември 1982

Бог се срещна с Моисей при горящия храст и му даде заповед да изведе Израел от робството. Той каза на слугата Си: „Наистина видях страданието на хората Ми, които са в Египет... И слязох за да ги избавя... ще те изпратя при Фараона, за да изведеш хората Ми израилтяните из Египет.” (Изход 3:7-10)

„А Моисей рече Господу: Моля ти се, Господи, аз не съм красноречив, нито до сега, нито откак си почнал да говориш на слугата си, а мъчно говоря и съм тежкоезичен. Но Господ му рече: Кой е направил човешката уста? Или кой прави човек да е нем или глух, да има зрение или да е спял? Не аз ли Господ? Иди прочее; и аз ще бъда с устата ти, и ще те науча какво да говориш.” (Изход 4:10-12)

Но Моисей настояваше: „Изпрати някой друг!”

Тук, точно както и Моисей, се спъват повече Божии помазаници. Ние също ограничаваме Бог в тази сфера – контрола на устите ни.

Бог доказваше силата Си на Моисей още и още. Той показа на този плах човек, че може да превърне водата в кръв. Разпростря чума над египетската земя. Раздели Червено море на две, само като вдигна на тоягата си. И все пак той не вярваше, че Бог може да бъде „с устата му” и да ръководи говора му. Той вярваше в чудесата, които виждаше, но не и в Божиата власт над езика му!

Моисей упорито настояваше: „Моля ти се, Господи, прати чрез онзи, чрез когото искаш да пратиш.” (Изход 4:13). Бог се раздражни от такава липса на вяра: „И гневът Господен пламна против Моисея...” (Изход 4:14). Той най-накрая се съгласи да позволи на Моисеевия брат Аарон да му бъде говорител:

„Аз ще бъда с твоите уста и с неговите уста, и ще ви науча що трябва да правите.” (Изход 4:15)

Моисей почувства, че има добра причина да се усъмни в Божието обещание. Колко добре познаваше той слабостта си! Той си призна, че има „вързани устни” (Изход 6:12). В крайна сметка това се оказа нещото, което не му позволи да влезе в Обещаната земя. Непредаденият език! Той имаше слаби устни до деня на смъртта си. Псалмистът казва: „Защото се възбунтуваха против Духа Му, Та Моисей говори несмислено с устните си.” (Псалм 106:33)

Какво силно предупреждение към нас днес! Ето ви велик Божи мѣж, човек на чудеса и сила, който наистина познаваше Бог. Имаше само един недостатък. Но това беше толкова голям недостатък, че разгневи Бог и в крайна сметка хвърли сянка върху всичко, което направи. Това е записано за наше назидание. Бог очаква от нас да се поучим от липсата на вяра на Моисей.

Това не е само Старозаветен принцип. Матей ни казва, че Исус прати учениците си като овце сред вълци. Те бяха предупреждени да очакват опозиция и преследвания. Но те не бяха уплашени, защото заедно със заповедта да разпространят Евангелието, имаше обещание, че Той ще „бѣде с устата им...”

„А когато ви предадат, не се безпокойте, как или какво да говорите, защото в същия час ще ви се даде какво да говорите. Защото не сте вие, които говорите, но Духът на Отца ви, Който говори чрез вас.” (Матей 10:19-20)

Те не трябваше да проповядват Евангелието или да отговарят на критиците си със собствени думи! Бяха им обещани свръхестествени думи на сила! Духовни думи, излизащи от водени от Духа устни!

Има още един поразителен случай в Новия Завет, когато Духа беше „с устата на учениците”. В денят на Петдесетница, им беше „дадено какво да говорят.” Защото не говореха те, а „Духът им даваше способност да говорят...” (Деяния 2:4). С други думи, Духа пое пълен контрол над устните им, така че те да не кажат нито дума, освен онова, което Той искаше да кажат. А Той искаше да кажат само едно нещо:

„... великите Божи дела” (Деяния 2:11)

Непознатите езици не бяха най-важното нещо на Петдесетница. Това беше чудесната гледка от 120 изпълнени с духа светии, откриващи че Бог беше „в устата им”. Това беше славата на Христовите ученици изпаднали във възторг не поради езиците, а поради това, че Духът на Отец говореше чрез тях.

Духът можеше да говори със стари или нови езици, на ангелски или човешки езици, на знайни или незнайни езици. Не това беше важното на Петдесетница. Не беше езикът, на който Той говори, а как говори – използвайки устните на събраните светии! Сърцето ми крещи: „Нека говори каквото Му е угодно! Само нека да изживея Божествената слава да знам, че Той контролира езика ми!”

Това ни води до същината на посланието ми

Изучавайте Новият Завет и ще видите, че и Исус, и Яков предложиха невъзможно морално условие. Исус го каза по този начин:

„Как можахте да говорите добро, като сте зли? Защото от онова, което препълва сърцето, говорят устата.” (Матей 12:34)

Ето какво каза Яков:

„Изворът пуца ли от същото отверстие сладка и горчива вода? Възможно ли е, братя мои смоковницата да роди маслини, или лозата смокини? Така също не може солената вода да дава сладка.” (Яков 3:11-12)

Невъзможното морално условие е следното: наистина духовен човек не може да говори зло!

Въпреки това Яков настоява: „но езикът никой човек не може да укроти; буйно зло е, пълен е със смъртоносна отрова.” (Яков 3:8). Той не казва, че езикът може да мисли сам по себе си. Напротив, той знаеше, че езика е контролиран от сърцето! Той говореше за християни, които все още имат „необрязани устни” защото сърцето им все още не е повярвало в освобождението. Те благославят Бог, хвалят високо Господ, а все още говорят срещу някой брат или сестра. Яков казва: „... така не трябва да бъде...” С други думи – случва се, но не е духовно. Това доказва, че има проблем с извора.

Ясно е, че не е Божия план езика ни да е непокорен. Не е Негово намерението да обиждаме с устата си – никога!

„А който съблазни... по-добре да се окачеше на врата му един воденичен камък, и да потънеше в морските дълбочини.” (Матей 18:6)

Не сме оставени без изход. Решението на невъзможното морално условие е просто това: трябва да бъдеш обърнат!

„Ето, ние туряме юздите в устата на конете, за да ни се покоряват, и обръщаме цялото им тяло. Ето, и корабите, ако да са толкова големи, и се тласкат от силни ветрове, пак с твърде малко кормило...” (Яков 3:3-4)

Святият Дух копнее да ни открие, че Той е конските юзди. Той е кормчията, който обръща рула на нашия кораб! Ако все още не знаеш какво означава да имаш „юздата на Духа” в устата си, ти си все още див и непокорен, що се отнася до речта ти. Петдесетницата ти все още не е „дошла напълно.”

Святият Дух се опитва да ми покаже колко сериозен е този проблем в продължение на месеци. Искане ми се да споделя с вас 3 неща, с които Той ме впечатли.

I. Ако има каквато и да е мръсотия в езика ми, цялото ми тяло е замърсено!

„Между нашите телесни части езикът е, който заразява цялото тяло..” (Яков 3:6)

Нещо като „изплъзна ми се от устните” не съществува. Нито една дума не излиза по „погрешка”. Самият Христос каза, че думите ни произлизат от сърцето. Той не каза, че произлизат от последните останки на плътта; устата говори от „онова, което препълва сърцето!” Онова, което казваме не е инцидентно, а предсказуемо!

Това е сериозно! Ти и аз може да си мислим, че сме пълни с Божията доброта и любов. Можем да си мислим, че когато говорим лошо за някого, това е случайност. Но Бог ни казва, че това е било казано понеже е било в сърцата ни през цялото време. Яков казва, че всяка кавга, всеки вид завист, е директен резултат от борба в сърцето! „Борба” е формулирано като „борещ се или свадлив се дух”. Клюки, завист, кавги, горчивина, размирици – всичко това произлиза от „борчески дух”. И те произлизат от сърцето!

На воден от Духа вярващ не е възможно да говори нищо друго, освен доброта, милост и праведност. Както е невъзможно за смокинята да роди маслини. Или за лозата да роди смокини. Или пък солена и сладка вода да извира от един и същи извор. Библията не казва, че сладка и солена вода не трябва да извира от един и същ извор – казва, че това е невъзможно!

Тези думи трябва да ни привлекат вниманието! Трябва да признаем, че не можем да ходим в Духа, да бъдем изпълнени с Духа, а в същото време да говорим нечисти думи. В противен случай ние продължаваме да сме нечистия човек, който „копае зло, И в устните му има сякаш пламнал огън.” (Притчи 16:27)

Не си помисляйте и за миг, че онези ученици на Петдесетница говореха под влиянието на Духа само когато бяха докоснати от възторга и силната емоция. Не! От този ден нататък, те говореха думи, които изграждаха – осветени, святи, чисти. Павел каза, че когато те са познали Христос, те:

„съблякоха, според предишното си поведение, стария човек... отхвърлиха лъжата... говореха истината с всеки... Никаква гнила дума да не излиза от устата ви, но онова, което е добро, за назидание... „ (Ефесяни 4:20-29)

Павел не каза, че непокорния език е слабост, която трябва да бъде победена или пък грешка на плътта, която човек трябва да понася. Той каза, че е непростим при никакви обстоятелства!

II. Без чистота не може да има сила дори в една единствена дума, която казвам!

„Господните думи са чисти думи, Като сребро претопено в пещ от пръст. Пречистено седем пъти.” (Притчи 12:6). „А чистите думи Му са угодни.” (Притчи 15:26). „Благите думи са медена пита, Сладост на душата и здраве на костите.” (Притчи 16:24)

Защо думите на Христос имаха такава сила? Защо хората казват: „Той говори както никой друг не е говорил – с власт!” Защото според собственото Му признание:

„Думите, които Аз ви казвам, не от Себе Си ги говоря; но пребъдващият в Мене Отец върши Своите дела.” (Йоан 14:10)

Тези святи думи са част от наследството, което Исус остави на последователите си:

„Защото думите, които Ми даде Ти, Аз ги предадох на тях...” (Йоан 17:8)

Ние не ходим в светлината на тази славна истина – Господ не е „с устата ни” докато всички около нас не кажат: „Той говори като никой друг! Ето един, който говори само онези думи, които прославят Бог!”

Когато се предаваме на Духа, Той ще ни накара да говорим само онези думи, които идват от Отец. Няма да има борба, нито законна битка. Всичко, от което се нуждаем, е предадено сърце, за да бъдем възпитани от Святия Дух по този въпрос.

Неизповядан грях замърсява християнския език. Всеки служител или вярващ, който държи таен грях в сърцето си, няма какво да каже на никого! Всяка дума, която той казва е празна. Думите могат да излизат от колебливата душа и да изглеждат откровени. Те могат да звучат благочестиво. Може да са напълно библейски. Но те са безсмислени, ако съда е мръсен, защото греха лишава думите ни от всяка власт.

Не е важно колко интелигентни са думите ти, или колко добре са изказани или пък силни. Това, което наистина има значение е колко са чисти! Исус каза, че само чистите думи могат да изцеряват:

„Добрият човек от доброто си съкровище изважда добри неща; а злият човек от злото си съкровище изважда зли неща.” (Матей 12:35)

Ето една отрезвяваща мисъл: всяка празна дума, която изговаряме, ще бъде отбелязана в деня на съда!

„И казвам ви, че за всяка празна дума, която кажат човеците, ще отговарят в съдния ден.” (Матей 12:36)

Коренът на думата „празен” е „не постигащ никаква цел, безполезен; празен, неефективен, неуместен”. През деня ние казваме повече от случайни закачки. Това има нещо общо със слабо свидетелстване. Неуместни консултации. Проповядване, което не постига нищо. Думи, които не правят нищо, за да помогнат на Божието царство.

Нека Бог ни помогне сериозно в това отношение и нека започнем да се заслушваме в онова, което говорим! Аз се моля на Святия Дух да сложи в мен страха от Бог относно устата ми – думите ми, така че да сложа стража на устата си и да говоря внимателно. Не само в присъствието на околните, но дори и насаме, когато съм сам.

Звучи ли ви сложно? Легалистично? Невъзможно? Ето я и добрата част!

III. Бог също копнее да бъде с устата ни!

Бог е на път да издигне ново поколение от чисти сърца и чисти устни. За да може отново да говори на света, Той се нуждае от чисти устни. Така че Той връща народа Си обратно към славното видение за величествената Му святост. Както Исаия, Божиите хора разбират колко зли сме станали, колко отстъпили, колко отвързан е езика ни и колко сме недисциплинирани.

„Тогава рекох: Горко ми, защото загинах; понеже съм човек с нечисти устни, и живея между люде с нечисти устни, понеже очите ми видяха Царя...” (Исаия 6:5)

Трябва да ви призная, че съм изживявал – действително – ужаса за който говори Исаия. Получавах ново видение за свящото господство на Спасителя! И колкото е по-ясно видението, толкова повече съзнавам греховността, която все още е в живота ми – непокорния ми език, необрязаните ми устни. Щом свят пророк като Исаия призна, че устните му са нечисти, къде сме аз и ти? През последните седмици Бог ме заведе в царската Си колиба и ме напляска жестоко, за това че твърде често пляскам хората необмислено.

Бог каза на Моисей: „Защото човек не може да Ме види и да остане жив.” (Битие 33:20). Исаия Го видя и извика: „Свършен съм... Труп съм! Старият Исаия е мъртъв.” (6:1-3)

Там е разковничето – „Виж Господ, и умри!” Нека старият човек се изпари. Жертва. Когато Го видиш като Господ, ти умираш! Но това е само началото. От там влизаш в живота на възкресението!

Вижте колко красив стана Господ в устата на Исаия от този момент нататък:

„Тогава долетя при мене един от серафимите, като държеше в ръката си разпален въглен, що бе взел с щипци от олтара. И като го допря до устата ми, рече: Ето, това се допря до устните ти; и беззаконието ти се отне, и грехът ти се умилостиви.

После чух гласа на Господа, който казваше: Иди кажи...” (6:6-9)

Нас ни канят да се откажем от борбата да направим или кажем правилното нещо чрез нашата собствена сила и мощ. От нас се иска да умрем с вяра, да възкръснем чрез вяра, да бъдем свети и приемливи чрез вяра и да живеем и говорим чрез вяра, както платени с кръв светии. Духът обещава да обреже сърцата и устните ни, така че сме в състояние да говорим думите на нашия Баща, точно както Христос.

Отбележете си го добре: дори след милион години Христос не може да бъде с устата ти поради нещо, което ти правиш! Продължавай, дай обетите си. Кажи на Бог, че никога няма да лъжеш или да клюкарстваш, или да завиждаш, или че няма да кажеш нещо празно или глупаво. Умъртви себе си! Стани много дисциплиниран. Кажи си: „От днес нататък, всяка дума, която казвам, ще прославя Господ.” Но ти си осъден на неуспех и отчаяние, ако си мислиш, че ще постигнеш нещо със силата на волята или с взети решения. Тази игра съм я играл – не работи!

Не! Хиляди пъти не! Ние сме очистени чрез вяра! Човешката ни воля трябва да бъде поправена, така че сме в състояние да се покорим на Словото Му.

Заклучение: Пророческо слово

През цялото време докато Бог изливаше това послание в душата ми, горящ в съзнанието ми нуждата от това да имаме обрязани устни и чисто сърце, имах растящото чувство, че Духът ме води към славна пророческа истина за тези последни времена. Знаех си, че трябва да е нещо повече от просто един урок или реч.

Защо се нуждаем от ново очистване на сърцата и устните си? Защо от ново видение за святост в сърцето, езика, устните и устата? Бог ми показва защо.

Нашите устни са шлюзът, през който трябва да се излива Святия Дух! Бог е на път да възстанови Сион и шатрата на Давид. Той ще го направи чрез мощен прилив от Духа. Могъща река от жива вода, която ще изцерява, пречиства и възстановява. Тази река ще се излива от вътрешността на Христовото тяло на земята – от сърцето на Неговия народ! Бог не трябва да докара някаква непозната, мистична сила. Всичко, от което се нуждае, вече е на разположение. Изворът е тук, водата е тук – бездънен океан!

Остава само едно нещо: Духът не може да се излива безпрепятствено докато нещата не са готови. Изворът (нашата плът е кранът на Духа) трябва да бъде неопетнен. Няма чистота – няма изливане! Шлюзът трябва да е чист и подготвен. Всички наноси трябва да бъдат премахнати. Всички задръствания – премахнати. Каналите трябва да станат по-дълбоки. Кои са каналите? Осветените език, устни и уста на пречистените свети!

В точният момент, когато Духа е свършил тази работа, няма да има нищо повече за вършене. Няма да има какво повече да бъде пуснато. Цялата насъбрала се сила ще накара живата вода да „бликне“ със собствената си хармония. Това ще бъде „бликащ кладенец от жива вода...“ На оригиналния език пише „подскачащ“.

Представете си – фонтан от силата на Святия Дух! Святият Дух ще подскача в нас. Река ще се излива от всеки отворен шлюз. Река ще се влива в реката, ручейче в ручейче, а водите ще се надигнат над всичко, което човек някога е виждал. Тогава ще преживеем изливането на последните дни, което Бог обеща – изливане от високо, което излиза от нас!

Въпросът вече е – трябва ли да се моля за обрязани устни, просто за да бъда чист пред Съда, или искам да бъда канал в изливането на последните дни? Искам ли да отида отвъд опрощението – в полезността?

За мен отговора е очевиден. Аз искам Святия Дух да „дойде в устата ми“ и да ме подготви, за да бъда бликаща река на любовта Му – изливаща се чрез мен към света! Кой би дръзнал да попречи на тази река? Кой би посмял да вземе този въпрос лековато? Съдът може да се окаже извън представите на всеки, който пречи на този поток. Лишавайки другите от изцерение, което е трябвало да извира от собствените ни устни.

Много е важно Духът да се излива от нас. И не само за другите. Ние пием от нашия поток. Това е жива вода и за нас. Всичко, от което се нуждаем в тази река: изцерение, откровение за Христос, духовна мъдрост и знание, мир, надежда, радост – всичко необходимо, за да произведем всеки вид плод.

Яков каза: „Изворът пуца ли от същото отверстие сладка и горчива вода?“ Но ти можеш да спреш на „Изворът пуца ли...?“ Той не може да пуца нищо, докато не е отпушен.

Искате ли изворът ви да е отпушен? Копнеете ли Духът да се излива от вас, да освети устата ви? Ето колко е просто:

Махни от себе си всеки грях.

Влез в сферата на Божественото уважение.

Изповядай слабостта и безпомощността си.

Чрез вяра си представи кръвта на Христос течаща през извора, през шлюза, през портите на твоите устни, очистивайки и помитайки всички пречки.

Тогава ще вкусиш сладката вода, която струи в теб.

Тогава ще потече духът!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1982 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[I Will Be Thy Mouth ...](#) / [Аз ще бъда с устата ти ...](#)